

LEGE SCHOENEN - METAAL

Nicki Deridder

MAMA

"Het raam, niet de raam. Hoeveel keer nog? KIEKEN!!!"

Ik denk dat ik het snap nu, mam.

Bedankt!

JEF CALLENS, BRANDED

Een super vriend met een super talent.

Bedankt om een tweede maal beroep te mogen doen
op jouw geweldige werk!

CREATIEF SCHRIJVEN

Zonder jullie hadden Joris, Stijn en Fien nooit aan
hun avontuur kunnen beginnen.

Bedankt voor de duwtjes in de rug, de
schouderklopjes en de toffe kansen!

CREATEMYBOOKS

Duidelijk, eerlijk, boordevol tips en professionele
expertise.

Oh, en super lief!

Bedankt!

RADOSLAV ARAPTCHEV

Het Vrijheidsbeeld van mijn New York.

De verbeteraar van mijn fouten.

De munt in mijn muntthee.

De liefde van mijn leven.

Mijn hoofdingredient.

Bedankt.

<3

Geschreven voor mijn pa, **ERIC DERIDDER** en mijn
nonkel, **DONNY PHILIPS** die me op sleeptouw namen
in New York.

Mijn excuses voor de vreemde plekken die ik wilde
zien voor het schrijven van dit boek.

<3

HOOFDSTUK 1

LIJMSTICK

Na twee weken in de warme jungle was de Belgische sneeuw nog steeds niet gesmolten. De baan zoefde snel onder de wielen van de wagen. Joris, Stijn en Fien zaten in de auto van meneer en mevrouw De Cru. De eigenaars van het weeshuis hadden de kinderen net opgehaald van het perron. Ze hadden helemaal geen weet van het grote avontuur dat ze net hadden beleefd. Voor zo ver zij wisten, zaten ze een hele kerstvakantie bij de verzonnen tante Maria. Het liefst van al zouden de kinderen meteen weer naar 'tante Maria' vertrekken. Of liever gezegd: het vliegtuig opspringen om zo snel mogelijk terug in het regenwoud te zijn. Stijn wilde bij Aika zijn, Fien verkoos te genieten van de heerlijke cupuazu en Joris hoopte nog zo veel te leren van de geweldig gastvrije, koppensnellende stammen: de Casadors en de Lutadors. "Morgen weer naar school," doorprikte meneer De Cru hun dromen met een brede grijns. Zelfs zijn vrouw kon het niet laten even een valse lach

op haar gezicht te toveren. Ze vonden het vast geweldig om elke herinnering aan vrijheid zo snel mogelijk te doen verdwijnen.

"Ik heb de schoolbanken wel gemist," probeerde Joris hen deze overwinning te ontzeggen.

"Ik kan niet wachten tot de bel gaat," deed Stijn er een schepje bovenop.

School was immers het minste van hun zorgen. Het was het weeshuis waar ze tegenop keken.

Fien staarde naar buiten en zag het immense landhuis van de De Cru's in de verte al opdoemen. De tralies rond het domein zorgden voor een ijzersterke beveiliging. De vraag was alleen of het hek ervoor moest zorgen dat de kinderen veilig bleven of afgeschermd werden van de buitenwereld. Wanneer de wagen bijna tegen de spijlen aanreed, ging de poort krakend open. De winterse kou had de scharnieren geen goed gedaan.

"Na het avondeten kunnen jullie er al meteen invliegen," wees meneer De Cru streng naar het witte sneeuwtapijt dat de oprit bedekte.

De kinderen kreunden en zuchtten. De vakantie was

overduidelijk voorbij. De auto stopte aan de voordeur en Anja kwam naar buiten gehold om het portier te openen. Meneer en mevrouw De Cru verlieten als eersten de wagen en gingen zonder om te kijken het gebouw binnen.

"Welkom thuis," verwelkomde Anja de kinderen. "Hoe was het bij tante Maria?"

"Super," knipoogde Joris terwijl hij uitstapte.

"Oei! Wat is er met jouw pop gebeurd?"

Anja keek afgrijzend naar het onthoofde lichaampje dat uit Fiens rugzak stak.

"Lang verhaal," glimlachte Fien terug toen ze op haar beurt uit de auto sprong.

"Wat vind je van mijn ketting?" vroeg Stijn, die als laatste de wagen uitkroop.

Hij stak de botjes bijna in Anja's neus.

"Prachtig," loog ze en deinsde achteruit met een blik van afschuw in de ogen.

Met z'n vieren liepen ze naar de voordeur, terug naar het hol van de draak. De koude voelde ijziger aan dan ooit tevoren, maar ze hadden niets anders verwacht na een reis met tropische temperaturen.

Na het avondeten en het sneeuwruimen zaten Fien, Stijn en Joris op hun kamer. Kat was erg blij met hun terugkeer. Hij spinde als een vlot draaiend dieselmotortje terwijl hij langs Fiens benen krulde. Kleine zus ging zitten en zette Kat op haar schoot. Ze merkte op dat de kater wat dikker was dan twee weken geleden.

"Ik denk dat Anja jou goed verzorgd heeft," lachte ze. Het dier duwde zijn natte neus recht in het putje tussen Fiens neus en lippen. De snorharen kriebelden op haar gezicht en ze kon nog net een nies onderdrukken.

"Waarschijnlijk veel uit de keuken gejat!" speculeerde Stijn.

"Maar nog geen echt katteneten, Kat," aaide ze triest over zijn kop. "En nog niet naar huis. Het spijt me." Joris kwam naast haar zitten.

"We zijn nog steeds ouderloos, dat is waar," probeerde hij haar wat op te peppen. "Maar we zijn wel een sleutel rijker."

"Nog vier te gaan," herinnerde Stijn zich de eerste brief van de kidnappers.

Hij haalde de sleutel van bot voorzichtig uit zijn

polsbandje en liet Kat eraan snuffelen. Ondertussen keken de kinderen naar de inkepingen van het ding. Het zag er als een echte sleutel uit en was duidelijk gemaakt om ergens op te passen.

"Hoe vinden we nummer twee?" vroeg Fien.

"Dat is een goede vraag," zuchtte Joris.

Ze hadden geen briefje, geen tip of instructie meegekregen om de volgende sleutel te kunnen vinden.

"Misschien hebben we iets over het hoofd gezien in de jungle," panikeerde Stijn.

"Ik hoop van niet," zei Fien.

"De tijd zal het uitwijzen," fleurde Joris de boel wat op.

"Ondertussen moeten we deze alvast goed verbergen."

Hij nam de sleutel en dacht na over de perfecte verstopplaats. Je kon immers nooit zeker genoeg zijn bij de De Cru's.

Het was maandag, vier januari. Het temperatuurverschil vergeleken met de nachten in het Amazonegebied was groot, maar niet groot genoeg om de kinderen uit hun hemelse nachtrust te wekken. Stijn, Fien en Joris sliepen als afgepeigerde puppies op hun zachte matrassen.

Helaas maakte Mevrouw De Cru's krijsende stem daar al snel een einde aan.

"Opstaan luilakken," klonk het door de gang. "Tijd om weer naar school te gaan!"

Dit was niet het Luilekkerland waarnaar de kinderen smachtten. Dit was het weeshuis onder streng bewind van de De Cru's en dat zullen ze geweten hebben!

"Maar het is nog donker buiten," merkte Stijn geërgerd op toen hij door de spleetjes van zijn ogen keek.

Joris geeuwde en rekte zich uit. Ook hij voelde aan zijn zware oogleden dat het nog veel te vroeg was om op te staan.

"Het is niet dat we een andere keuze hebben," zei hij nogal flauwtjes.

Hij deed de gordijnen open en sprong van het stapelbed af. Stijn was koortsachtig op zoek naar zijn pantoffels, waarvan hij zich niet kon herinneren waar hij ze het laatst gezien had. Hij had koude tenen en weigerde zijn blote voeten op de ijzige vloer neer te zetten.

"Fientje," sprak Joris zacht. "Het is tijd om wakker te worden, meid."

Kleine zus lag nog lekker opgerold in een cocon van

dekens. Kat lag opgekruld vlak naast haar hoofd.

"Ik wil niet," mompelde ze terug, amper hoorbaar door de gelaagde stoffen heen.

"Ik dacht dat je zo graag naar school ging," trok Joris zijn wenkbrauw op.

"Ze zit waarschijnlijk in de knoop en kan er niet uit," grijnsde Stijn die, door gebrek aan pantoffels, zijn sokken alvast aandeed.

"Dat is NIET grappig," siste Fien van tussen de lakens. Ze wurmde en kronkelde, maar vond geen weg uit de greep van het beddengoed. Kat schrok op en sprong het matras af. Stijn lachte luid, terwijl Joris het moeilijk had om het slechte voorbeeld van zijn broer niet te volgen. In de plaats van mee te lachen, hielp hij zijn zus uit de gemene klauwen van het deken. Fien keek Stijn kwaad aan en stak haar tong uit. Ondertussen vouwde Joris het beddengoed weer wat netjes en vond in zijn ooghoek wat verloren was.

"Daar," wees Joris. "Jouw sloffen."

Stijns pantoffels stonden op Kat's kranten die in de hoek naast de wasbak lagen.

"Eindelijk," zuchtte hij en liep recht naar de redders van

zijn ijzige tenen.

Kat sprong weer op Fiens bed. Hij ging recht voor Fien zitten en sloot even kort zijn felgroene rechteroog. Het leek wel alsof hij knipoogde.

"EIKES!" riep Stijn.

Hij hield een natte voet hoog boven de kranten en keek beteuterd naar de gelige nattigheid dat er van af druppelde.

"Kat heeft op mijn pantoffels geplast!"

Joris barstte in lachen uit.

"Dan heb je ten minste warme voeten!" kon hij het niet meer houden.

Kat wreef trots langs Fiens zijde en spinde tevreden.

"Dat zal hem leren," fluisterde ze grijnzend in het zwarte kattenoortje.

Op school leerde Joris over geheime ruimtes en valstrikken in de wereld van de ontdekkingsreizigers. Het duurde niet lang voor zijn gedachten afdwaalden naar het tropisch regenwoud. Hij had in de jungle meer vallen en verscholen kamers gevonden dan Indiana Jones in één van zijn actiefilms. Actie en avontuur had hij al

rijkelijk beleefd, maar iets deed hem vermoeden dat hij nog uitdagingen zou tegenkomen, voor hij mama en papa zou terugzien. Joris hield wel van puzzels en denkspelletjes, maar liep liever geen gevaar. Stijn daarentegen zou het geweldig vinden. Hoe meer risico, hoe stoerder hij het zou vinden. Terwijl Joris zich bezighield met de knopen in zijn hersenpan en Stijn al kwijlend de volgende belevenissen zat af te wachten, knutselde Fien er op los tijdens het vrije uurtje in haar klas. Geïnspireerd door geheimen en raadsels had ze een lijmstick omgetoverd in een verborgen compartiment met schroefdop. Ze stopte er meteen het armbandje van haar moeder in.

"Veilig en dicht bij mij," hield ze het stevig vast. "Alleen ik weet waar ze te vinden."

Ze liet het niet los tot ze om vier uur terug in de kamer van het weeshuis zat.

"Wat heb je nu weer bij?" fronste Stijn toen hij de lijmstick onder Fiens kopkussen zag verdwijnen.

Trots liet kleine zus zien wat ze geknutseld had.

"Een geheime bergplaats voor iets klein en waardevols."

"Leuk!" vond Joris. "Wat zit er in?"

Stijn rolde met z'n ogen en speelde wat met de botjes van zijn bottenketting, die boven zijn hoofd tussen Joris' lattenbodem stak.

"Je moet er eerst op blazen om het te kunnen openen," fluisterde Fien mysterieus.

"Waarom?" speelde Joris het spelletje mee.

Hij boog naar voren om het antwoord van het raadsel te krijgen, zonder dat Stijn het zou horen.

"Anders vliegen de geheimen weg," mompelde Fien.

Ze liet Joris op het dopje blazen en draaide de lijmstick open. Onder de dubbele bodem lag moeders armbandje te schitteren in het niet al te sterke licht van de kamer.

"Mooi," knikte Joris tevreden met de creativiteit van zijn jongere zus.

"Dubbele bodem?" raadde Stijn onverschillig en zonder op te kijken.

Fien keek kwaad om. Haar broer had gelijk.

"Pas maar op of ik vraag Kat nog eens te plassen!"

"Dubbele bodem?" herhaalde Joris zinkend in gedachten.

"Misschien heeft de sleutel van bot ook wel een geheim plekje!"

Stijn sloop de hal door. Joris had de sleutel verstopt in de meisjestoiletten. Voorzichtig duwde Stijn de deur van het vertrek open. De WC's waren donker en verlaten, en leken op de perfecte setting voor een horrorfilm. Stijn huiverde. Het voelde nog steeds even onwennig aan als de eerste keer dat hij hier kwam. De lavabo's bezaten nog steeds hun plasticineachtige zeepresten.

"Komaan, niet onnozel doen," pepte hij zichzelf op. "Je hebt al veel erger meegemaakt."

Vastberaden stapte hij naar het laatste hokje en vond een enveloppe onder de vuilbak naast de WC borstel. Hij voelde het gewicht van de sleutel in het papier. Stijn stak de enveloppe onder zijn T-shirt, keek even in de spiegel en zette zijn gevallen piekjes weer recht. Toen hij de toiletten verliet, zag hij Kat in de hal staan.

"Moest jij niet op de kamer blijven?" glimlachte Stijn.

De kater stak zijn staart recht omhoog en hield zijn kopje schuin. Zijn groene ogen keken Stijn vragend aan.

"Komaan, maken dat we terug boven zijn," duwde hij het beest vooruit.

Maar Kat had duidelijk andere plannen. Hij draaide zich om en liep de gang uit.

"Kat?"

Stel dat hij mevrouw De Cru tegen het lijf loopt? Dan staat Kat meteen op straat! Stijn had geen keuze en zette de achtervolging in.

"Poesje," fluisterde hij stilletjes en zo zoet hij kon. "Kom dan krijg je wat te eten."

Het had geen zin. Kat wist dat er een makkelijkere manier was om aan eten te geraken. De kater liep de trap af, in een rechte lijn naar de keuken.

HOOFDSTUK 2

ONTDEKKING

Gelukkig wist Kat perfect waar hij mee bezig was. Stijn was nog maar net onderaan de trap toen de kater trots met een half opgepeuzelde visgraat uit de keuken kwam.

"Maak dat je terug in de kamer zit," siste Stijn kwaad.

Hij schudde het hoofd en rolde met z'n ogen.

"Als je honger hebt, moet je het maar vragen," zuchtte hij het huisdier na.

Stijn stond op het punt de trap op te lopen toen hij wat brieven op het houten tafeltje in de inkomhal zag liggen.

Nieuwsgierig bladerde hij door de post. Het waren voornamelijk rekeningen en reclameblaadjes, maar de allerlaatste enveloppe was bestemd voor Fien.

"Een brief voor Fien?" vroeg hij zich af. "Wat zou dat kunnen zijn?"

Stijn keek even links en rechts in de gang om zeker te zijn dat niemand hem zag rommelen in de post. Dan ritste hij de enveloppe vantussen de hoop en stak hem snel in zijn achterzak.

De drie kinderen zaten op Fiens bed. Stijn toverde de sleutel van onder z'n T-shirt tevoorschijn.

"En?" was Fien benieuwd. "Is er ook een dubbele bodem?"

Na even hevig te schudden, hoorde Stijn duidelijk iets verschuiven in de schacht van de sleutel. Er zat dus wel degelijk iets in!

"Mag ik eens proberen?" vroeg Joris.

Hij deed zijn uiterste best het open te krijgen. Er werd getrokken, geduwd, gedraaid op alle denkbare manieren en naar alle mogelijke kanten. Stijn waagde ook zijn kans, maar jammer genoeg bleef de sleutel vastberaden dicht.

"Waarom wilt het niet lukken?" riep Stijn teleurgesteld uit.

Hij wierp de sleutel vol frustratie op de grond. Kat schrok toen hij op nog geen tien centimeter van zijn kop tegen de vloer smakte. Stijn, Fien en Joris zuchtten beteuterd en keken naar Kat die nieuwsgierig toch wat dichterbij de sleutel sloop alsof het een gewond, kansloos muisje was. Zijn visgraat was hij al vergeten.

"O ja," herinnerde Stijn zich. "Ik heb iets voor je gevonden, Fien."

Hij viste Fiens post uit zijn achterzak en gooide hem op haar kussen.

"Post? Voor mij?" fleurde Fien op toen ze haar naam op de enveloppe las.

"Maar van wie?" vroeg Joris met een opgetrokken wenkbrauw.

"Doe hem nu al open!" klonk Stijn ongeduldig. "Dan weten we het meteen!"

Fien was even benieuwd, maar deed de enveloppe voorzichtig en traag open. Stiekem hoopte ze op een brief van haar ouders. Zo lang ze de inhoud van de enveloppe niet kon zien, kon het nog steeds van mama en papa zijn. Wat miste ze hen.

Fien haalde een formeel uitziende brief uit de mysterieuze enveloppe. Iedereen stond te popelen om te weten wat er in geschreven stond.

"Beste Fien," las kleine zus voor. "We hebben jouw inzending voor de tekenwedstrijd goed ontvangen."

"Wedstrijd?" vroeg Stijn terwijl hij het papier uit Fiens

handen trok. "Wat valt er te winnen?"

"De hoofdprijs is duizend euro," las Joris mee over Stijns schouder.

"Duizend euro?" herhaalde Stijn. "Daar kunnen we al heel wat mee doen."

Zijn ogen glinsterden van geluk. Hij dacht na over wat hij allemaal kon doen met al dat geld.

"Wanneer heb jij meegedaan aan een tekenwedstrijd?" vroeg Joris nieuwsgierig.

"Geen idee," bekende Fien.

"Wat bedoel je, 'geen idee'?" snapte Stijn iets niet. "Je kan toch onmogelijk per ongeluk meedoen aan een wedstrijd?"

"Wacht even," merkte Joris iets op. "Er is een achterkant."

Stijn draaide de brief om. Op de achterzijde van het papier stond een kleinere, gekopieerde versie van de ingestuurde tekening.

"Dat is de tekening die ik voor de Sint had gemaakt!"

Vol ongeloof staarde het drietal naar Fiens kunstwerkje.

"Hoe kan dat nu?" krabde Stijn tussen zijn piekjes.

"Waar heb je die tekening het laatst gezien, Fien?" vroeg

Joris.

"Ik had hem bij mijn schoenen gelegd de avond voor mama en papa zijn verdwenen," meende Fien zich te herinneren.

Joris, Stijn en Fien dachten even na. Ze wisten alledrie dat hun schoenen leeg waren tegen de ochtendgloren.

"Zouden...," twijfelde Joris. "Zouden de kidnappers de tekening hebben ingestuurd voor de wedstrijd?"

"Waarom zouden ze dat doen?" klonk Stijn wantrouwig.

"Geen idee," zuchtte Fien.

"Zoveel vragen en zo weinig antwoorden," schudde Joris het hoofd.

Stijn staaarde naar het prijzengeld.

"Duizend euro...," mijmerde Stijn net hoorbaar.

"Het zou ons een heel eind kunnen helpen met het vinden van mama en papa," bracht Fien Stijns voeten weer op de grond.

"Fien heeft gelijk," knikte Joris. "We gaan vast geen wilde weldoeners meer tegenkomen."

"Klopt," zei Stijn teleurgesteld toen hij de brief weer teruggaf. "Maar daar krijgen we die sleutel nog niet mee open."

Fien keek naar haar kussen en dacht aan de lijmstick die er onder lag.

"Misschien moet je er ook eerst op blazen."

Nog zonder er verder over na te denken, vulde ze haar longen met lucht en blies ze zo hard ze kon naar de sleutel die nog steeds op de grond lag. De luchtverplaatsing deed de sleutel rollen tot hij tegen Kat's snoet tot stilstand kwam. De kater miauwde klagend en stak als tegenaanval zijn nagel in een groef van het ding dat hem had aangevallen. Tot iedereens verbazing plofte de achterkant open en onthulde een opgerold papiertje, dat half uit de sleutel van bot stak.

Joris haalde het papiertje voorzichtig uit de sleutel. Fien aaide Kat dankbaar en Stijn wachtte vol spanning af. Joris rolde het briefje traag open. Hij gebruikte daarvoor slechts twee vingers per hand, uit angst het stuk te maken. De kinderen hielden hun adem in. Ze werden haast zo rood als Pedro's Tomabei. Zelfs Kat stopte met spinnen.

"Ok, hier gaan we," blies Joris de druk van zich af.

Hij las voor...

*'Proficiat, de eerste sleutel is binnen,
Nu kan het spel pas echt gaan beginnen.
Voor de grote appel reis noord,
Naar het grillige, stenen oord.
Naar het sprookjesachtige land,
Waar alleen beton werd geplant.
Waar de technologie domineert,
En de natuur werd geëlimineerd.
Daar staat het meest vrije beeld op aard,
Het is vast en zeker een bezoekje waard.'*

"O neen," zuchtte Fien. "Weer een raadsel."

"Weer een gedicht," huiverde Stijn.

"Bekijk het van de zonnige kant," zei Joris. "Nu weten we zeker dat we in het regenwoud niets over het hoofd hebben gezien."

"We zijn nog steeds op de goede weg," knikte Stijn.

"Weer een stap dichterbij mama en papa!" aaide Fien Kat net een beetje te fanatiek.

Joris stapte vastberaden naar hun boekenplank en zocht tussen de stoffige boeken.

"Aha," bracht hij uit toen hij de atlas er tussenuit plukte. Hij ging tussen Fien en Stijn op het bed zitten en sloeg het boek met landkaarten open.

"Voor de grote appel reis noord," herhaalde hij mompelend terwijl hij bladerend naar een wereldkaart zocht.

"Dan komen die saaie boeken toch nog van pas," zei Fien blij.

"Niet te vroeg juichen, zus," bedaarde Stijn haar. "We hebben nog niets gevonden."

"Inderdaad," sprak Joris die ondertussen de juiste pagina had gevonden.

Hij had zijn wijsvinger op België geplaatst en keek naar al wat zich erboven bevond.

"Hmm," twijfelde hij. "Veel ligt er niet in het noorden."

"Nederland, Duitsland, Denemarken, Noorwegen en Zweden," las Stijn af.

"Volgens mij klopt dat niet," schudde Joris het hoofd.

"Daar is veel te veel natuur."

"We hebben een plek nodig met stenen en beton," wist Fien te vertellen toen ze het gedicht een tweede keer doornam.